

Έλλειμμα χρόνου και κρυφή φτώχεια στην Κορέα

Των Kijong Kim, Thomas Masterson και Ajit Zacharias

13 Ιανουαρίου 2014

Τα επίσημα ποσοστά φτώχειας στην Κορέα και σε άλλες χώρες αγνοούν το γεγονός ότι η άμισθη παραγωγή των νοικοκυριών συμβάλλει στην εκπλήρωση των υλικών αναγκών και των επιθυμιών που είναι απαραίτητες για την επίτευξη ενός ελάχιστου επιπέδου διαβίωσης. Με το να θεωρούνται δεδομένες οι δουλειές του νοικοκυριού, οι επίσημες εκτιμήσεις παρέχουν ανακριβή μέτρηση του εύρους και του βάθους της φτώχειας και μπορεί να οδηγήσουν τους χαρακτες πολιτικής σε εσφαλμένα συμπεράσματα.

Οι τυποποιημένες μετρήσεις της φτώχειας υποθέτουν ότι όλα τα νοικοκυριά και τα άτομα έχουν αρκετό χρόνο για να εκτελούν επαρκώς τις ανάγκες των μελών των νοικοκυριών, συμπεριλαμβανομένης της φροντίδας των παιδιών. Αλλά για πολλούς λόγους, ορισμένα νοικοκυριά δεν έχουν στη διάθεσή τους επαρκή χρόνο, και επομένως αντιμετωπίζουν «έλλειμμα χρόνου». Αν ένα νοικοκυριό που βιώνει έλλειμμα χρόνου δεν μπορεί να το καλύψει με την αγορά υποκατάστατων (π.χ., την πρόσληψη ενός φορέα παροχής φροντίδας), το εν λόγω νοικοκυριό θα αντιμετωπίσει αντιξοότητες που δεν αντικατοπτρίζονται στο επίσημο μέτρο της φτώχειας. Για να καταλήξουμε σε μια πιο ακριβή μέτρηση της φτώχειας, έχουμε αναπτύξει το Μέτρο Χρόνου και Εισοδηματικής Φτώχειας του Levy Institute (Levy Institute Measure of Time and Income Poverty), ένα δισδιάστατο μέτρο που λαμβάνει υπόψη τόσο τα αναγκαία έσοδα όσο και το χρόνο παραγωγής των νοικοκυριών, που είναι υποχρεωτικός για την επίτευξη ενός ελάχιστου προτύπου διαβίωσης.

Οι εκτιμήσεις μας για την Κορέα για το 2008, με βάση το Μέτρο Χρόνου και Εισοδηματικής Φτώχειας του Levy Institute, δείχνουν ότι το ποσοστό της φτώχειας των εργαζόμενων νοικοκυριών (δηλαδή νοικοκυριά στα οποία είτε ο/η επικεφαλής είτε ο/η σύζυγος εργάζονται) ήταν περίπου *τρεις φορές υψηλότερο* από το επίσημο ποσοστό φτώχειας (στο 7,5% έναντι του 2,6%). Το μέγεθος της κρυφής φτώχειας (εκείνης πάνω από το επίσημο όριο της φτώχειας, αλλά κάτω από το δικό μας όριο της φτώχειας προσαρμοσμένο στο χρόνο) υποδηλώνει ότι η αδιαφορία του επίσημου μέτρου για το έλλειμμα χρόνου στην παραγωγή των νοικοκυριών είχε ως αποτέλεσμα να υποτιμηθεί το ποσοστό των εργαζόμενων φτωχών. Το χάσμα μεταξύ του επίσημου μέτρου και του μέτρου που χρησιμοποιεί το Levy Institute για τη φτώχεια ήταν αισθητά υψηλότερο για τα νοικοκυριά όπου η γυναίκα εργάζεται, για μονοπρόσωπα νοικοκυριά με μέλος θήλυ, και για νοικοκυριά όπου εργάζονται και τα δύο μέλη του ζευγαριού. Οι εκτιμήσεις με βάση το μέτρο του Levy Institute αποκαλύπτουν επίσης το γεγονός ότι το έλλειμμα του εισοδήματος των φτωχών ήταν μεγαλύτερο από ό,τι συνάγεται από τις επίσημες στατιστικές (440,000 γουόν σε σύγκριση με 250,000 γουόν ή 1,8 φορές μεγαλύτερο), με το μεγαλύτερο κενό να εντοπίζεται στα νοικοκυριά όπου εργάζονται και τα δύο μέλη του ζευγαριού, καθώς και στα μονογονικά νοικοκυριά.

Εντοπίστηκε έντονη ανισότητα μεταξύ των φύλων όσον αφορά τη συχνότητα της εμφάνισης της φτώχειας χρόνου ανάμεσα στους εργαζόμενους, ακόμα και αφού ελήφθησαν υπόψη οι ώρες απασχόλησης. Η φτώχεια χρόνου ήταν αρκετά μεγάλη ανάμεσα στις απασχολούμενες γυναίκες υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης (που ορίζεται ως εργασία λιγότερο από 35 ώρες την εβδομάδα), ενώ ήταν πολύ μικρή ανάμεσα στους απασχολούμενους άνδρες υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης (18% έναντι 2%). Ανάμεσα στους εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης, το ποσοστό της φτώχειας χρόνου για τις γυναίκες ήταν σχεδόν διπλάσιο από αυτό των ανδρών (70% έναντι 36%). Αυτό υποδηλώνει ότι η πηγή της διαφοράς των φύλων στη φτώχεια χρόνου δεν έγκειται κυρίως στη διαφορά σε ώρες εργασίας, αλλά στο γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων στην παραγωγή των νοικοκυριών αναλαμβάνεται από τις γυναίκες.

Τα ποσοστά της φτώχειας χρόνου ήταν επίσης πολύ διαφορετικά σε όλο το εύρος της εισοδηματικής φτώχειας του δικού μας μέτρου. Η φτώχεια χρόνου ανάμεσα στα εισοδηματικά φτωχά νοικοκυριά ήταν πολύ υψηλότερη από ό, τι ανάμεσα στα μη εισοδηματικά φτωχά νοικοκυριά (80% έναντι 55%). Παρόμοια πρότυπα μπορούν επίσης να παρατηρηθούν όταν εξετάζουμε τους εργαζόμενους άνδρες (το 71% των εισοδηματικά φτωχών βιώνει φτώχεια χρόνου έναντι του 50% των μη εισοδηματικά φτωχών) και τις εργαζόμενες γυναίκες (85% έναντι 74%). Καθώς άλλα είδη κοινωνικών και οικονομικών μειονεκτημάτων τείνουν να συνοδεύουν την εισοδηματική φτώχεια, είναι πολύ πιθανό ότι οι αρνητικές επιπτώσεις της φτώχειας χρόνου θα επηρεάσουν τους εισοδηματικά φτωχούς δυσανάλογα σε σχέση με τους μη εισοδηματικά φτωχούς.

Εξετάσαμε, επίσης, την αποτελεσματικότητα της δημιουργίας θέσεων απασχόλησης για τη μείωση της φτώχειας μέσω ενός μοντέλου μικροπροσομοίωσης. Το προσομοιωμένο σενάριο υποθέτει ότι κάθε μη εργαζόμενος αλλά απασχολήσιμος ενήλικας μπορεί να απασχοληθεί σε μια θέση εργασίας που ταιριάζει καλύτερα (με τη στατιστική έννοια του όρου) με τα δικά του χαρακτηριστικά (όπως η ηλικία και το μορφωτικό επίπεδο). Σύμφωνα με τις επικρατούσες συνήθειες των μισθών και των ωρών εργασίας, διαπιστώσαμε ότι υπάρχει σημαντική μείωση της εισοδηματικής φτώχειας ως αποτέλεσμα της απασχόλησης από τα μη εργαζόμενα άτομα: 6,4% των ατόμων (από 15 έως 70 ετών) βρίσκονται σε καθεστώς εισοδηματικής φτώχειας μετά την προσομοίωση, σε σύγκριση με 8,2% πριν από την προσομοίωση. Αξίζει να σημειωθεί ότι το ποσοστό της προσομοίωσης είναι σημαντικά υψηλότερο από το επίσημο ποσοστό της εισοδηματικής φτώχειας του 4,3%. Ένα μεγάλο ποσοστό των νεοπροσληφθέντων εισήρθαν στην κατηγορία των εργαζόμενων φτωχών με έλλειμμα χρόνου—και αυτό παρά την ύπαρξη επιδοτούμενων υπηρεσιών παιδικής φροντίδας στην Κορέα.

Η αντιμετώπιση του προβλήματος των ελλειμμάτων χρόνου και εισοδήματος που προκύπτουν από υπερβολικά πολλές ώρες αμειβόμενης εργασίας και την άνιση κατανομή του βάρους της οικιακής παραγωγής απαιτεί, εκτός από τη δημιουργία περισσότερων θέσεων εργασίας, ρύθμιση του μήκους του προτύπου εργασίμης εβδομάδας, προτεραιότητα στην παροχή υπηρεσιών παιδικής μέριμνας για τα νοικοκυριά όπου απασχολούνται και τα δύο μέλη του ζευγαριού, καθώς και για τα μονογονικά νοικοκυριά, αύξηση των δημοσίων κονδυλίων για τους φτωχούς και τη θέσπιση ενός καθεστώτος αξιοπρεπών μισθών. Το πρόβλημα μπορεί να αντιμετωπιστεί επαρκώς μόνο με ένα συνεκτικό και ολοκληρωμένο τρόπο.

Μια έκθεση του Levy Institute για τη φτώχεια χρόνου και εισοδήματος στην Κορέα, η οποία θα δημοσιευθεί το προσεχές διάστημα, περιλαμβάνει μια πιο λεπτομερή συζήτηση αυτών των θεμάτων.

Ο Kijong Kim είναι ερευνητής στο πρόγραμμα Ισότητα των Φύλων και η Οικονομία. Ο Thomas Masterson είναι διευθυντής του εφαρμοσμένου micromodeling. Ο Ajit Zacharias είναι Ανώτατος Μελετητής και διευθυντής του προγράμματος Κατανομή Εισοδήματος και Πλούτου στο Levy Economics Institute. Οι συγγραφείς αναγνωρίζουν θερμά τη συνεισφορά του TaeHee Kwon από την Υπηρεσία Πληροφόρησης για την Απασχόληση της Κορέας. Copyright © 2014 Levy Economics Institute